

Vyrážíme do obce Skryje, protože její jméno je spojeno s prací světoznámého paleontologa Joachima Barranda, který zde má nejen památník v místním muzeu, ale i sochu. Muzeum T.G.M, ve kterém se památník nachází, stojí asi 200 metrů od kostela a sousedí s penzionem s příznačným názvem Trilobit.

V samotném muzeu se nejen dozvíme něco o životě, práci a osudech úspěšného vědce, který měl k naší zemi kladný vztah, ale také zde zhlédneme ukázky zkamenělin různých druhů trilobitů. Až se nám zatočí hlava, když zjistíme, že jejich stáří je nějakých 620 miliónů let. Z muzea se pak vydáme k soše Joachima Barranda, která stojí hned vedle školy, na začátku cesty ke hřbitovu, kde je pochován nejen spisovatel Miroslav Ivanov, ale také místní rodák Václav Matoušek, známější pod přezdívkou „fialový poustevník“, jehož životu a tvorbě je v muzeu také věnováno několik panelů. Ani jsme netušili, že tento prostý člověk pomáhal Alfonsu Muchovi, který v něm probudil zájem o malování.

Ze hřbitova vedou naše kroky k 3 km vzdáleným skryjským jezírkům. Procházka začíná mezi domy, pokračuje přes pole a ústí na lesní cestu, která se postupně zužuje tak, že přelézáme i skalní výstupky. Ale když konečně přejdeme po lávce přes říčku až na místo určení, uznáváme, že celá ta krása stála za celou námahu. Bohužel, i tady nacházíme stopy po dnešní civilizaci. Přestože jsme v rezervaci, v ohništi se válí plechovky od piva a obaly od potravin, které zůstanou ve své podobě ještě dlouho po úmrtí svého nevychovaného původního majitele.

Cesta zpět jde kupodivu rychleji a po posilnění v dříve jmenovaném penzionu vyrážíme na 2 km vzdálený hrad Týřov. Začátek stezky vede přes sutiště, což je jediné místo, kde lze legálně pokoušet štěstí a snažit se najít nějakou zkamenělinu pouhým hrabáním v množství kamení, neboť používání kladívka a kutání je zakázáno. Kráčíme lesem vedle Berounky a je to příjemná cesta jednou nahoru, jednou dolů. Až pod hradem vedou schody už jen nahoru a než se tam vydrápeme, spálíme všechny kalorie získané obědem. Vstup do areálu zříceniny je na vlastní nebezpečí, ale my to riskneme, a když už se sem plahočíme, tak to nevzdáme. Pohled na Berounku a údolí je opravdu krásný, a tak radostně nastupujeme na zpáteční cestu.

Protože jsme zde strávili více času, než jsme předpokládali, měníme trochu plány a jedeme do 10 km vzdálené obce Nezabudice. Zde stojí Hostinec U Rozvědčíka, kde žili Jaroslav a Antonie Fraňkovi, jejichž osudy popsal Ota Pavel a také vykreslil Karel Kachyňa ve svém lyrickém filmu Smrt krásných srnců. Manželé mají na domě pamětní desku a uvnitř hostince jsou stěny ozdobeny fotografiemi a artefakty nejen z jejich života, ale i z života Oty Pavla. K vidění je i originální vysavač Elektrolux, který ve filmu Smrt krásných srnců prodával Leo Popper. Necelých 500 metrů odsud je památný převoz dědy Proška, který nás zaveze k muzeu samotného Oty Pavla. Pro milovníky romantiky a rybaření je tato část opravdu tím pravým rájem.

Protože se připozdívá, míjíme Křivoklát a přijíždíme do Nižboru, kde vedle nádraží vlastní stylovou restauraci Zastávka Nižbor charismatický a oblíbený herec Tomáš Hanák. Železniční objekt z roku 1876 zachránil před jistou demolicí zakoupením a nákladnou opravou. Podařilo se mu zde zastavit čas a zachovat vzpomínku na staré dobré časy a restaurace je udělaná ve stylu starého železničního vagónu, kde pamětníci zaplesají nad artefakty, které celému místu dodávají ten pocit teplého „člověčenství“. Za restaurací je zakoupený vagón přetvořen v pokoj

pro hosty, na druhém vagónu v době naší návštěvy samotný pan Hanák škrábal starý nátěr, aby jej podobně zušlechtil. Kouzlu tohoto místa neodoláme ani my, a proto si sedneme hned vedle kolejí, kde povečeříme. Návštěva tohoto krásného místa, dobrá večeře a osobní setkání s přátelským majitelem, bylo příjemnou tečkou za naším celodenním výletem. Pokud se do Nižboru vydáte, nenechte si návštěvu tohoto objektu ujít, stojí to opravdu za to.

Joachim Barrande

* 11.08.1799 Saugues, Francie

† 05.10.1883 Frohsdorf, Rakousko-Uhersko

Vystudoval v Paříži polytechniku a poté stavební inženýrství. V roce 1826 přešel od stavebních prací do služeb krále Karla X. jako vychovatel jeho vnuka Jindřicha. Po revoluci v roce 1830 odešel do exilu. Brzy nato dorazil do Čech, kde se rychle dostal do kontaktu s představiteli kulturních kruhů. Zakladatel Národního muzea v Praze hrabě Kašpar Šternberk jej požádal o posouzení možnosti koněspřežné železniční tratě z Berouna do Plzně. Projekt se nepodařilo uskutečnit, nicméně při počátečních pracích na něm Barrande objevil bohatá naleziště zkamenělin u obce Skryje. S touto problematikou byl již z dřívějšího období obeznámen, proto se vydal pěšky po středních Čechách, aby mapoval území, které pokrývalo v době prvohor moře. Podobné lokality pak navštěvoval po celé Evropě. Postupně se naučil česky a bydlel v Praze, kde mu hospodyní dělala matka Jana Nerudy. Téměř 30 let tvořil a vydával encyklopedii Silurský systém středních Čech a po své smrti statisíce zkamenělin i svoji knihovnu odkázal Národnímu muzeu v Praze. Česká naleziště proslavil po celém světě a jeho jméno nese od roku 1928 jedna celá pražská čtvrť - Barrandov, stejně jako most spojující Braník a Hlubočepy.

Vítek Formánek a Eva Csölleová

{phocagallery view=category|categoryid=202|limitstart=0|limitcount=0}